

מ"י 35414/01/19 - דניאל אזוגי נגד יאחב"ל, להב 433, רשות המסים

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"י 35414-01-19 דניאל אזוגי נ' יאחב"ל ורשות המסים
לפני: המבקש/חשוד:
כבוד השופט גיא אבנון
דניאל אזוגי
נגד
המשיבות:
1. יאחב"ל, להב 433
2. רשות המסים
בשם המבקש:
בשם המשיבה 1:
בשם המשיבה 2:
עו"ד ד"ר איתן פינקלשטיין
עו"ד עמית לוין, רפ"ק אלכסיי טיחומירוב
עו"ד עדי חן

החלטה

לפני בקשה להורות למזכירות בית המשפט להחזיר לחשוד כספי ערבון אותם הפקיד לצורך שחרורו ממעצר, חרף צו עיקול שהוטל על הכספים על ידי רשות המסים.

רקע

1. המבקש נעצר ביום 14.1.19 במסגרת פרשייה רבת מעורבים, בחשד שעמד בראש חבורה עבריינית שביצעה בצוותא עבירות הלבנת הון, סחיטה באיומים, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירות על פקודת מס הכנסה ועל חוק מע"מ וקשירת קשר לביצוע פשע. מעצרו של המבקש הוארך מספר פעמים, וביום 29.1.19 שוחרר בבית המשפט לבקשת היחידה החוקרת. בצד הסכמה באשר לתנאי השחרור, הצדדים היו חלוקים בשאלת הערבויות שתינתנה, וביתר פירוט, בשאלת הערבון שיופקד להבטחת תנאי השחרור. היחידה החוקרת (יאחב"ל - המשיבה 1) עתרה להורות על הפקדת ערבון במזומן בסך של 250,000 ₪, ואילו המבקש התנגד בטענה כי כל רכושו תפוס בידי המשטרה. במהלך הדיון ביקשתי לברר את עמדת רעייתו של המבקש באשר לאפשרות ייחוד סך של 250,000 מתוך סכום כסף בשיעור של מיליון ₪ שנתפס ממנה (לצרכי חילוט בתום ההליך), אשר ישמש באופן דואלי, הן למטרת התפיסה המקורית (חילוט עתידי) והן להבטחת תנאי השחרור. משניתנה הסכמתה (באמצעות בא כוחה, המייצג את המבקש בהליך דנן), הוריתי על שחרור המבקש בתנאים ובערבויות. לענייננו רלוונטית ההוראה בדבר הערבון, בה קבעתי כדלקמן:

"יופקד ערבון במזומן בסך 250,000 ₪. אני מאשר כי חלף הפיקדון במזומן, ייתפס סכום זה מתוך הכסף המזומן שנתפס מאת גב' אסתר אזוגי, בהתאם להסכמתה של גב' אזוגי כפי שהובאה מפי ב"כ החשוד אשר שוחחו עם בא כוחה של גב' אזוגי, עו"ד איתן פינקלשטיין."

2. היחידה החוקרת עררה לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד כנגד רכיב הערבון בהחלטת השחרור. סופו של דיון הגיעו הצדדים להסכמה שקיבלה תוקף של החלטה, כדלקמן (עמ"י 74917-01-19):

"נוכח הסכמה זו מבוטלת החלטתו של בית המשפט קמא בנקודה זו בלבד, ונקבע כי ההפקדה הכספית המהווה תנאי לשחרורו בתנאים של המשיב בסך 250,000 ₪ תופקד באופן הבא:

- סך של 150,000 ₪ יותר כסכום אשר נזקף כנגד כספים הנמצאים בחשבון הבנק של אשת המשיב, אשר נתפסו על ידי העוררת. בנוגע לכספים אלו יחולו כל התנאים אשר נקבעו בבית המשפט קמא.
- יתרת הסכום בסך 100,000 ₪ תופקד על ידי המשיב עד ליום 8.2.19 בשעה 11:00.
- מובהר, כי עד להפקדת הסך החיצוני הנ"ל והיות והמשיב משוחרר, ישמשו לצורך כל הסכום של 250,000 ₪ הכספים שנתפסו מאשת המשיב, כפי שנקבע בהחלטת בית משפט קמא."

3. ביום 30.4.19 פנו הצדדים לבית המשפט בבקשה מוסכמת להורות על הארכת תוקף הערבויות והערובות שהופקדו לשם הבטחת התייצבותו של המבקש להליכים בעניינו, זאת למשך 90 ימים נוספים. כן הסכימו הצדדים כי תוקפו של צו איסור היציאה מן הארץ לא יוארך, ודרכונו של המבקש יוחזר לו. בו ביום ניתן תוקף של החלטה להסכמת הצדדים.

לתשומת לב הקורא: החלטת בית המשפט המחוזי בערר והחלטת בית משפט זה מיום 30.4.19, שתי החלטות שהתקבלו בהסכמת הצדדים, הן אלו העומדות בבסיס הבקשה בהליך דנן.

4. בחלוף כשלושה שבועות (ביום 22.5.19) הפעילה רשות המסים את סמכותה והטילה עיקול על הכספים המופקדים בקופת בית המשפט להבטחת תנאי השחרור. בו ביום הועבר צו העיקול לעיון הצדדים.

משפקעה תקופת הערובה ללא שהתבקשה הארכתה (וליתר דיוק בחלוף כשלושה חודשים מסיומה - ביום 22.10.19), עתר המבקש להשיב לו את כספי הערבון (בסך של 100,000 ₪) ולהפקידם בחשבון נאמנות של בא כוחו. היחידה החוקרת לא התנגדה לכך, "בכפוף לכל חוב/עיקול/שעבוד שיש למבקש מול גופי אכיפה אחרים מעבר למשיבה" (תגובה מיום 24.10.19). בהחלטה מאותו המועד הוריתי על השבת הערבון כמבוקש, בכפוף לכל מניעה חוקית לרבות עיקול.

הבקשה מושא ההליך דנן ותמצית טיעוני הצדדים

5. ביום 7.11.19 פנה המבקש בבקשה להורות למזכירות בית המשפט להימנע מקיום צו העיקול. לטענתו, סך של 15,000 ₪ מתוך הערבון כלל אינו ניתן לעיקול, מכיוון שהכספים הופקדו מטעם חברת סקיינט בע"מ הנמצאת בבעלות אחיו של המבקש, ומשכך אין מדובר בכספי המבקש. אשר למרבית הסכום (85,000 ₪), המבקש טען כי אמנם הוא זה

שהפקידו, אך עשה כן בשעה שחרב המעצר תלויה מעל צווארו. הוא הוסיף כי הכספים אמורים היו להבטיח את שכר טרחתו של בא כוחו, וכי אילו יעוקלו, ימצא עצמו ללא עורך דין שייצגו.

בהחלטה מאותו היום הוריתי למבקש להבהיר במה עניינו שונה מההלכה שנקבעה בבש"פ 4318/14 אייל זלמן נ' מדינת ישראל (21.10.2014, להלן: עניין זלמן), לפיה כספי ערבון שנועדו להבטיח תנאי שחרור מוגדרים כשייכים לחשוד, מוחזקים על ידי מזכירות בית המשפט בנאמנות, והשבתם לחשוד לעולם כפופה לעיקולים, ככל שכאלו הוטלו עליהם. כן הפניתי להחלטות נוספות: רע"פ 5766/16 ניניו נ' מדינת ישראל (23.8.16, להלן: עניין ניניו) ורע"פ 6970/19 עודד כהן נ' מדינת ישראל (30.10.19).

6. במענה מיום 8.11.19 ביקש ב"כ המבקש לאבחן בין ההלכה הפסוקה לבין ההליך דנן, ראש וראשון בשל העובדה שאין מדובר בעיקול שהוטל לבקשת צד שלישי על ידי רשות הוצאה לפועל, כי אם בעיקול שהוטל על ידי רשות המסים האזרחית, אותו גוף שבכובעו הפלילי מעורב בהליכי חקירתו של המשיב. משכך, טען לפסול באופן התנהלותה של המדינה, אשר בידה האחת כפתה על המבקש ליטול הלוואה על מנת לאפשר את שחרורו ממעצר, לאחר שכל רכושו נתפס לצורכי חילוט, ובידה האחרת הטילה עיקול על אותם כספים ממש. כן טען ב"כ המבקש כי בית המשפט הדן בהליך הפלילי, הוא המוסמך לדון בפגמים שנתגלו.

ב"כ המבקש הוסיף ופירט באשר לפגם שנפל בהתנהלות היחידה החוקרת. לטענתו, ההליך הפלילי זוהם, הואיל ובעת הטלת הערבות או הארכת תוקפה, (ייתכן ש) פעלה היחידה החוקרת ממניעים פסולים שאינם קשורים לחקירה, אלא נבעו מרצונה לאפשר גביית כספים מן המבקש לתשלום חובותיו לרשויות. בהקשר זה טען כי לא הייתה הצדקה לבקשת היחידה החוקרת (שכזכור, הוגשה בהסכמת המבקש) להאריך את תוקף הערובה למשך 90 ימים נוספים, כשבתוך תקופה זו לא חל שינוי כלשהו בחקירה. נוכח המענה הוריתי לצרף את היחידה החוקרת כצד להליך, נוסף על רשות המסים, וביקשתי את תגובות המשיבות.

7. בתגובה מיום 13.11.19 טענה היחידה החוקרת כי כלל איננה צד למחלוקת בכל הנוגע לחובותיו האזרחיים של המבקש, וממילא לא ידעה על קיומם עת הגיעו הצדדים להסכמות באשר לגובה הערבון. עוד טענה כי משטרת ישראל עובדת אמנם בשילוב זרועות עם רשויות האכיפה האחרות ובכללן רשות המסים, אך שיתוף הפעולה מתבצע בפן הפלילי בלבד, ואין מעורבות של רשות המסים בכובעה האזרחי בתוך החקירה הפלילית.

8. רשות המסים מסרה תגובתה ביום 18.11.19. אם לסכמה בקצרה: א. עיקול שהוטל בהתאם להוראות פקודת המסים (גביה) דינו כדין עיקול שהוטל על ידי רשם הוצאה לפועל. ב. החלטות בדבר השבת ערבון כפופות תמיד לצווי עיקול. כך נוהגת מזכירות בית המשפט גם ללא הוראה ספציפית. ג. בהתאם להלכה הפסוקה (עניין זלמן) כספי הערבון נחזים כשייכים לחשוד, וככל שלצד שלישי השגות נגד החזקה, עליהן להתברר בהליך ובערכאה המתאימים, ולא בפני בית המשפט הדן בהליך הפלילי. ד. המשיב ידע על חובותיו לרשות המסים ואף על עיקולים שהוטלו בגין חובות אלו אצל גורמים נוספים. ה. אין שחר לטענות דבר זיהום ההליך הפלילי. רשות המסים האזרחית איננה מעורבת בחקירה, ופעלה להטלת עיקול על כספי הערבון מיד כשנודע לה על קיומם.

9. ב"כ המבקש השיב בכתב לתגובות המשיבים. אתייחס רק לטענות חדשות: ראשית, הדגיש כי איננו טוען לחוסר תום לב של החוקרים (סעיף 3 לתשובה מיום 14.11.19). שנית, טען כי עצם העברת המידע בדבר הערבון לרשות המסים האזרחית, גם אם נעשה בתום לב לאחר שנקבע גובה הערבון ולאחר הארכת תוקפו, הוא מהלך פסול.

טיעוני הצדדים בדיון מיום 8.12.19

10. ב"כ היחידה החוקרת הצהיר כי הן במועד קביעת תנאי שחרורו של המבקש (29.1.19), והן במועד בו התבקשה הארכת תוקף התנאים (30.4.19), לא היה ידוע ליחידה החוקרת אודות קיומו של חוב מס אזרחי. לדבריו, ביום 21.5.19 פנה נציג מטעם רשות המסים הפלילית ביחידה החוקרת לרשויות המס האזרחיות, וביקש לברר אודות קיומו של חוב אזרחי. בעניין זה הצהירה נציגת רשות המסים, כי ביום 22.5.19 העביר נציג רשות המסים (פלילי) ביחידה החוקרת את המידע למנהל מיסוי מקרקעין, ומיד לאחר מכן הוטל עיקול על הערבון.

ב"כ היחידה החוקרת הפנה להנחיית פרקליט המדינה מס' 14.8 - בקשה מצד גורמים שונים לעיין במידע המצוי בתיק חקירה, לפרק י' העוסק באכיפה מקבילה ומשלימה לאכיפה הפלילית (להלן: הנחיית פרקליט המדינה). לדבריו, משטרת ישראל אמורה לפעול בשיתוף פעולה עם רשויות האכיפה האחרות, כשכל אחת שוקלת את שיקוליה במנותק מהרשות האחרת. משכך, לשיטתו, לא רק שאין פסול במסירת המידע לרשות המסים, אלא שמדובר במהלך נחוץ. עוד הוסיף, כי חזקה על המבקש שידע כל העת, גם בזמן שנתן הסכמתו לגובה הערבון, על חובותיו לרשות המסים.

11. ב"כ המבקש שב על עיקרי טיעונו, והוסיף כי מרשו נאלץ ללוות כספים בשוק האפור על מנת לעמוד בתשלום הערבון. הוא חזר על טענתו בדבר זיהום ההליך הפלילי בעצם מסירת המידע לרשות המסים, גם אם נעשתה בשלב מאוחר, וטען כי המשטרה איננה מפרשת נכון את הנחיית פרקליט המדינה.

לאחר הדיון ובטרם ניתנה החלטה הספיק ב"כ המבקש לפנות בשלוש בקשות נוספות (בתוך יומיים): הראשונה - עדכן בדבר הגשת עתירה לבית המשפט העליון בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק (בג"ץ 8256/19 מוקד - המרכז הישראלי לקידום הדמוקרטיה והגנה על זכויות אדם נ' רשות המסים) נגד הנוהל במסגרתו מעדכנת היחידה החוקרת את רשות המסים בדבר הפקדת ערובות בסכומים גבוהים להבטחת שחרורם של חשודים. ב"כ המבקש טען כי הגיע למסקנה שהמקום לטעון נגד הנחיית פרקליט המדינה הוא במסגרת עתירה לבג"ץ (ולא במסגרת ההליך דנן), ועתר לעכב את החלטת בית המשפט עד לקבלת פסק דין בעתירה. הבקשה נדחתה (מבלי להידרש לתגובת המשיבים) לאחר שקבעתי כי אינני רואה הצדקה לעיכוב העברת הכספים לרשות המסים, ככל שכך אמצא להורות, זאת בפרט על רקע מסוגלותה הכלכלית של המדינה, אשר תוכל להחזיר למבקש את הכספים ככל שזו תהיה המסקנה האופרטיבית מפסק הדין (לכשינתן) בעתירה. השניה - בקשה לעיון חוזר בהחלטה הראשונה, בטענה כי בניגוד להחלטה, מאז הנוחות פועל לטובתו של המבקש. השלישית - להורות ליחידה החוקרת להגיש לבית המשפט (וככל הניתן גם למבקש) מסמכים שיאפשרו את בדיקת נכונות גרסתה ותשובות בא כוחה לשאלות בית המשפט בדיון. אומר כבר עתה כי לא ראיתי להיעתר לבקשותיו אלה של המבקש, והנימוקים יבוארו בהמשך.

12. פרשתי בהרחבה את טיעוני הצדדים. ההכרעה מנגד תהא קצרה (ככל הניתן). אומר כבר עתה כי החלטתי לדחות את הבקשה, קרי, המזכירות מחויבת לפעול לאלתר בהתאם להוראות צו העיקול, ולהעביר את כספי הערבון לרשות המסים. להלן נימוקיי.

ב"כ המבקש עשה בכישרונו כל שביכולתו על מנת לאבחן בין נסיבות ההליך דנן לבין ההלכה המחייבת שנפסקה בעניין זלמן ויושמה בהחלטות מאוחרות יותר. בעניין זלמן נקבע כך (פסקה 6, ההדגשות במקור):

"הסכומים שהופקדו בקופת בית המשפט בשני ההליכים שלפנינו הופקדו כערבות עצמית של הנאשמים, בהתאם להחלטות בית המשפט, ומכאן ההנחה הלכאורית שמדובר בכספם של הנאשמים (המבקש והעורר). משעה שניתן צו עיקול בקשר לכסף שהופקד בקופת בית המשפט כערבות עצמית של הנאשם, מזכירות בית המשפט היא במעמד של מחזיק ועליה לפעול בהתאם לצו (ראו למשל ע"א 3115/99 מזרחי נ' טופז [פורסם בנבו] (22.1.2001); רע"א 7623/08 שנרך נ' פלס, [פורסם בנבו] פסקה 3 (15.12.2008)). משכך, בדיון קבעו הערכאות הקודמות (בשני ההליכים שלפנינו) כי על המזכירות ליישם את האמור בצו ולהעביר את הסכומים שהופקדו לתיק ההוצאה לפועל. בהקשר זה יצוין כי בית המשפט המחוזי היה רשאי לשנות מהחלטתו הקודמת, לאחר שנוכח כי הוטלו עיקולים על הכסף שהופקד - עובדה שלא היה ער לה כשהורה על העברת הכסף לבא כוח העורר והיא בבחינת שינוי נסיבות המצדיק לשנות מההחלטה. ברם, אין במסקנה זו כדי למנוע מצד שלישי הטוען לבעלות בכסף - בענייננו, אביו של המבקש ובא כוח העורר - מלנקוט בהליך מתאים לפי סעיפים 49 ו-28 לחוק ההוצאה לפועל, התשכ"ז-1967 (בלא שאנו מביעים כל עמדה לגבי סיכויי של הליך כזה, ככל שיינקט). בגדר הליך זה יוכלו לטעון כי כספי הערובה הם שלהם ויש להורות על השבתם לידיהם."

בית המשפט העליון חזר על קביעות אלה בעניין ניניו ובבש"פ 172/18 שדאד כראג'ה נ' מדינת ישראל (15.1.18). בית המשפט עמד, אמנם, על קשיים הנובעים מהדין הקיים (ראו דברי כבוד השופט (כתוארו אז) א' רובינשטיין בהחלטה בעניין זלמן, ודברי כבוד השופט א' שהם בהחלטה בעניין ניניו (סעיף 7)), אך קשיים אלו - לא היה בהם כדי לשנות מפירוש הדין החל.

13. דין עיקול שהוטל על ידי רשות המסים כדין עיקול שהוטל על ידי רשם ההוצאה לפועל. ראו ע"א 1167/01 עיריית ראשון לציון נ' בנק הפועלים בע"מ, פ"ד ס(3) 553, 565:

"... הליכי עיקול על פי פקודת המסים דומים במהותם להליכי עיקול על פי חוק ההוצאה לפועל, שעיקר תכליתו היא כאמור גביית חובות פסוקים (ראו עניין אברהם [1], בעמ' 228), יותר משהם דומים להליכי עיקול זמני על פי תקנות סדר הדין האזרחי, שעיקר תכליתם שימור והקפאה של המצב הקיים עד להכרעה בהליך...

...

סעיף 4 לפקודת המסים מעניק לחוב המסים מעמד מיוחס בכך שהוא מאפשר את גבייתו של המס שהוטל ללא צורך בהכרעה שיפוטית בעניינו. למעמד זה זוכים גם חובות

ארנונה ותשלומי חובה אחרים, אשר הוצאה בנוגע אליהם אכרזה על פי פקודת המסים. משניתן לחובות אלה מעמד מיוחס כאמור, יש לראות בהם חובות שמעמדם לעניין הגבייה השווה על פי חוק למעמדו של חוב פסוק, ועל כן אין מקום להבחנה שביקשו המשיבים ליצור בין הליכי גביית מסים להליכי הוצאה לפועל של חובות פסוקים. העובדה שפקודת המסים מאפשרת גבייתו של המס בטרם מוצו הליכי השגה וערעור, אף היא אינה מצדיקה את הצבתם של הליכים אלה במדרג נמוך מזה של הליכי ההוצאה לפועל, ובהקשר זה ראוי לזכור כי ההליכים לגבייתו של חוב פסוק על פי חוק ההוצאה לפועל אינם מותנים במיצוי הליכי הערעור, וככלל ניתן לנקוט אותם עם מתן פסק הדין בערכאה הדיונית."

14. ביישום ההלכה המחייבת על נסיבות המקרה דנן, ברי כי בית המשפט הדן בהליך הפלילי כלל איננו מוסמך להורות על עיכוב כספי הערבון, לאחר שניתנה החלטה להשיבם לחשוד בכפוף למניעה חוקית כלשהי (לרבות עיקולים). כל עוד הכספים הוחזקו במזכירות בית המשפט לטובת ההליך הפלילי (קרי, להגשמת המטרות לשמן הופקדו - הבטחת תנאי השחרור שנקבעו), הרי שלא ניתן לעקלם לטובת צד שלישי. מנגד, מרגע שניתנה החלטה להשיבם, או אז איבד בית המשפט את סמכותו להורות מה ייעשה בכספים, ואילו מזכירות בית המשפט המחזיקה בהם בנאמנות, מחוייבת לפעול בכפוף לצווים ועיקולים שהוטלו על הכספים. צד שלישי הטוען לבעלות בכספי הערבון (דוגמת בא כוח המבקש שטען (אם כי בשפה רפה) כי הכספים מגיעים לו, או חברת סקיינט ששילמה לטענת המבקש חלק מהערבון), רשאי לפנות בהליך מתאים, אך ברי כי בית המשפט הדן בהליך הפלילי איננו המסגרת המתאימה לשם כך. אוסיף, כי במקרה דנן כלל לא הוגשה בקשת טוען לזכות.

15. נוכח המסקנה אליה הגעתי, ניתן היה לסיים בכך את הדיון. מצאתי בכל זאת להקדיש מספר מלים לטענות המבקש באשר לפגיעה בטוהר ההליך. בהגנותו, לא טען ב"כ המבקש לקנוניה או לחוסר תום לב של החוקרים המטפלים בתיק. בצד זאת, טען כי ההליך זוהם כתוצאה ממסירת המידע לרשות המסים האזרחית. לשיטתו, אל לה למשטרת ישראל לבוא במגע כלשהו עם רשויות האכיפה האזרחיות, אף לא במסירת עדכון, שאחרת ייפגע ההליך הפלילי. לדבריו, כל הליך מסוג זה יזוהם כתוצאה מכך שהחוקרים יימצאו במצב בו עמדתם באשר לגובה הערבון מעורבת בשיקולים שאינם ממין העניין. שיקולים אלו, שאינם נוגעים להליך הפלילי, יונחו על ידי השאיפה לאפשר גביית חובותיו של החשוד לרשויות האכיפה השונות, באמצעות הערבון שיפקיד לצורך שחרורו ממעצר.

16. דעתי שונה. אמנם, ברי כי אל לה ליחידה החוקרת לערב שיקולים זרים (להליך הפלילי) בעת קביעת תנאי השחרור וגובה הערבון. מנגד, משעה שהופקד הערבון - זכותה (שמא נאמר גם חובתה) של משטרת ישראל לעדכן את כלל גורמי האכיפה, במהלך של שילוב זרועות, על מנת שהציבור לא ייצא נפגע (והעברייני נשכר) כתוצאה מליקויים בזרימת המידע בין הגורמים השונים. בית המשפט לא יעודד אף רשות מנהלית להעלים עין ולהימנע מדיווח או העברת מידע לרשות מנהלית אחרת. לא נסכין עם מציאות בה רשויות המדינה מתנהלות במתכונת בה "יד ימין לא יודעת מה יד שמאל עושה". לא יעלה על הדעת כי במקרה בו רשויות האכיפה משתפות פעולה ועובדות בסניגריה, ייתפס הדבר כמעשה קנוניה כנגד האזרחים. נהפוך הוא. במערכת אוטופית, כל גורמי האכיפה היו מקבלים את המידע הרלוונטי בלחיצת כפתור, מייד עם הפקדת הערבון במזכירות בית המשפט. המציאות הנוהגת שונה, ויפה עשתה משטרת ישראל כשטרחה לעדכן את רשות המסים בטרם ניתנה החלטה על השבת הערבון למבקש. טוב הייתה עושה לו עדכנה במקביל גם את רשות האכיפה והגבייה.

17. מקובלים עלי הסברי היחידה החוקרת באשר למועד בו עודכנה רשות המסים (האזרחית) בדבר קיומו של ערבון. אינני מקבל את עתירת המבקש להורות ליחידה החוקרת למסור לבית המשפט מסמכים בעניין זה. ראשית, חזקה עלי טענת ב"כ היחידה החוקרת, עו"ד לוי, באשר לנסיבות מסירת המידע. שנית, היחידה החוקרת נהנית בעניין זה מחזקת תקינות מעשי המנהל. היעדרות לבקשה העיקרית (לביטול העברת הכספים לרשות המסים) משמעותה חתירה תחת החלטות בית המשפט, וקביעה כי אלו ניתנו שלא כדין. לשם כך (אילו היינו בהליך המתאים) היה על המבקש להציג תשתית ראייתית של ממש. כזו איננה בנמצא, והבקשה להורות ליחידה החוקרת להמציא מסמכים העומדים בסתירה חזיתית לטענותיה מהווה ניסיון דייג פסול, נעדר בסיס כלשהו. להרחבה בסוגיית חזקת התקינות המנהלית ומסעות דייג (בהקשר לבקשות לעיון בחומר חקירה) ראו בש"פ 6662/19 מדינת ישראל נ' יניב בן עוז (24.11.19, להלן: עניין בן עוז). שלישית, שתי ההחלטות לעניין הערבון (קביעת גובהו והארכת תוקפו) ניתנו בהסכמת הצדדים ואף קיבלו תוקף של החלטה שיפוטית. רביעית, מדובר במהלך שאין לו סוף. היעדרות לבקשה להמציא מסמכים תוביל לבקשה להורות לחוקרים להגיש תצהירים, ולאחר מכן לניהול הליך הוכחות בשאלת מודעות החוקרים למצבת חובותיו של החשוד במועד שחרורו ממעצר, וכן הלאה. בקשתו זו של המבקש ספקולטיבית, נעדרת בסיס משפטי ועובדתי, וממילא סדרי הדין אינם תומכים בה. אפנה פעם נוספת, בהיקש, לעניין בן עוז, פסקה 16.

תוצאה

18. הבקשה נדחית. על המזכירות לפעול בהתאם להוראות צו העיקול שהוצא על ידי רשות המסים. אשר לבקשה לעיכוב ביצוע: כאמור, בית המשפט שהורה על השבת כספי הערבון (מותב זה) איבד את סמכותו לדון בהם, ומכאן נעדר סמכות לעכב את העברתם לזוכה בהתאם לצו העיקול. יושם אל לב כי בשום שלב לא הוריתי על עיכוב העברת הכספים לרשות המסים. משכך, ברי כי עתה, משמצאתי לדחות את הבקשה, אינני מורה על עיכוב ביצועה. מצופה מהמזכירות לפעול לאלתר ליישום צו העיקול. אוסיף, כי גם אילו סברתי שבסמכותי לעכב את מימוש צו העיקול, הייתי נותר בעמדתו לדחיית הבקשה לעיכוב ביצוע, משיקולים של מאזן הנוחות. ככל שהחלטה תשתנה בהמשך, חזקה על רשות המסים כי תעמוד כלכלית בהשבת סך של 100,000 ₪ לידי המבקש.

ניתנה היום, י"ז כסלו תש"פ, 15 דצמבר 2019, בהיעדר הצדדים, ותישלח אליהם.